

Sygn. akt I C 1574/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2018r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anita Wolska

Protokolant: Kamila Starosta

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2018r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. M. (1)**

przeciwko **(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.**

o zapłatę

I.zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powódki A. M. (1) kwotę 2.421,57 zł (dwa tysiące czterysta dwadzieścia jeden złotych pięćdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13 czerwca 2013r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

II. oddala powództwo w pozostałej części.

III.zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 927 zł (dziewięćset dwadzieścia siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

IV. zwraca od Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie na rzecz powódki kwotę 390 zł (trzysta dziewięćdziesiąt złotych) tytułem nadpłaty w uiszczonej zaliczce na poczet wydatków.

V. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 27 zł (dwadzieścia siedem złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 1574/15

UZASADNIENIE

A. M. (2) (aktualne nazwisko: M.) pozwem z dnia 6 lipca 2015r. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 2.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 13 czerwca 2013r. do dnia zapłaty. Nadto powódka domagała się zasądzenia na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w dniu 16 lutego 2013r. doszło do uszkodzenia stanowiącego jej własność samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przez sprawcę ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Powódka wyjaśniła, że pozwany przeprowadził oględziny pojazdu,

a następnie sporządził kalkulację kosztów jego naprawy, przyznając ostatecznie odszkodowanie w łącznej kwocie 2.053,37 zł. Powódka podała również, że nie zgadzając się z decyzją pozwanego, zwróciła się do Centrum (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., jednakże pozwany w odpowiedzi na wezwanie spółki odmówił wypłaty pełnej kwoty odszkodowania. W dalszej kolejności powołując się na treść art. 363 § 1 k.c. podkreśliła, że obowiązek naprawienia szkody przez pozwanego powstaje z chwilą jej wyrządzenia i jest roszczeniem niezależnym od spełnienia przez poszkodowanego jakichkolwiek dodatkowych warunków, w tym chociażby przeprowadzenia prac naprawczych pojazdu. Dodała, że pełna wysokość odszkodowania powinna zostać określona w toku niniejszego postępowania w oparciu o dowód z opinii biegłego sądowego. Wyjaśniła, że w toku niniejszego powództwa wniosła o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 2.000 zł tytułem części odszkodowania za uszkodzenie pojazdu, przy czym zastrzegła sobie prawo do rozszerzenia dochodzonej w przedmiotowym procesie kwoty odszkodowania. W zakresie odsetek powołała się na treść art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t. jedn.: Dz. U. z 2016 r., poz. 2060 ze zm.).

W odpowiedzi na pozew (k. 58-60) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu wywiódł zarzut braku w części legitymacji czynnej powódki zaznaczając, że pojazd stanowi w udziałach po połowie współwłasność jej (...) Bank S.A. Równocześnie potwierdził, że w ramach przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego wypłacił na rzecz powódki odszkodowanie, uznając co do zasady jej żądanie. Podkreślił przy tym, że dokonując przyznania odszkodowania jako rzeczywisty rozmiar szkody uznał „niezbędne” koszty naprawy celem przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji, stąd też opinia biegłego sądowego powinna uwzględniać części zamienne o porównywalnej jakości (Q, PC, PT oraz PJ). Jak też wykonanie naprawy w nieautoryzowanych warsztatach naprawczych. Dodał, że w niniejszej sprawie istotne znaczenie może mieć również okoliczność faktycznie dokonanej przez powódkę naprawy, albowiem w sytuacji dokonania tejże naprawy koszt odszkodowania powinien w ocenie pozwanego odpowiadać faktycznie poniesionym kosztom naprawy.

W toku postępowania pismem z dnia 6 listopada 2017r. (k. 134-136) powódka rozszerzyła powództwo wnosząc o zasądzenie dodatkowej kwoty 532,98 zł, łącznie kwoty 2.532,98 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 13 czerwca 2013r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty.

Pozwany pismem z dnia 18 stycznia 2018r. (k. 141) wniósł o oddalenie powództwa również w rozszerzonym zakresie.

W dalszej części postępowania strony podtrzymały wyżej przedstawione stanowiska procesowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 lutego 2013r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do A. M. (1) (ówczesne nazwisko: M.) samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (rok produkcji 2001). Sprawca zdarzenia legitymował się obowiązującą w tym dniu umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W..

A. M. (1) dokonała w dniu 13 maja 2013r. zgłoszenia szkody komunikacyjnej w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

Ubezpieczyciel – po dokonaniu oględzin – dokonał oceny technicznej uszkodzonego pojazdu i sporządził w dniu 5 czerwca 2013r. kalkulację kosztów jego naprawy. Na tej podstawie ustalił koszt usunięcia uszkodzeń na kwotę 2.053,37 zł.

Towarzystwo ubezpieczeń decyzjami z dnia 10 i 17 czerwca 2013 r. przyznało poszkodowanej odszkodowanie w łącznej kwocie 2.053,37 zł i dokonało wypłaty tej sumy.

Bezsporne, a nadto dowód:

- ***kalkulacja naprawy z 05.06.2013r. k. 11-16,***
- ***decyzja z 10.06.2013r. k. 17,***
- ***decyzja z 17.06.2013r. k. 18,***
- ***dokument prawa jazdy k. 25-26,***
- ***druk zgłoszenia szkody k. 27-31,***
- ***pismo Naczelnika wydziału Prewencji k. 32,***
- ***notatka k. 32a,***
- ***polisa k. 33,***
- ***dowód rejestracyjny k. 34-35,***
- ***dowód osobisty k. 36-37,***
- ***dokumentacja zdjęciowa k. 39-43,***
- ***lista wypłat k.69,***
- ***dokumentacja z akt szkody na płycie CD k. 84.***

A. M. (1) nie zgadzając się z decyzją ubezpieczyciela zwróciła się do (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. o pomoc w uzyskaniu wyższej kwoty odszkodowania.

Pismem z dnia 11 lipca 2014r. (...) sp. z o.o. skierowała do (...) S.A. odwołanie wraz z przedsądowym wezwaniem do zapłaty pełnej kwoty odszkodowania.

Pismem z dnia 21 sierpnia 2014r. (...) S.A. podtrzymał swoje wcześniejsze stanowisko co do wysokości należnego poszkodowanej odszkodowania.

Bezsporne, a nadto dowód:

- ***pełnomocnictwo k. 19,***
- ***umowa o dochodzenie roszczeń k.51-52,s***
- ***pismo z 11.07.2014 r. k. 20-21,***
- ***korespondencja mailowa k. 22, k. 24,***
- ***pismo z 21.08.2014 r. k. 23.***

Po kolizji z dnia 16 lutego 2013r. samochód poszkodowanej został prowizorycznie i częściowo naprawiony. Naprawa wykonana została przez jej męża, który z wykształcenia jest mechanikiem samochodowym. Naprawa ta nie przywróciła pojazdu do stanu sprzed kolizji.

Przywrócenie uszkodzonego pojazdu A. M. (1) do stanu sprzed szkody wymagało przeprowadzenia prac naprawczych, których wartość w lutym 2013r. wyniosłaby 4.474,94 zł.

Suma ta uwzględnia koszt użycia części oryginalnych sygnowanych znakiem producenta pojazdu (brak jest na rynku części alternatywnych: Q i P) oraz średnie stawki za jedną roboczogodzinę prac naprawczych obowiązujące wówczas na terenie S. w odpowiednio wyposażonych zakładach naprawczych, tj. 122 zł za prace mechaniczne i blacharskie oraz 127 zł za prace lakiernicze.

Dowód:

- **zeznania powódki A. M. (1) k. 93-95,**
- **opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej L. C. k. 115-124,**
- **ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej L. C. k. 149-150,**
- **kalkulacja k. 145-148.**

W chwili zaistnienia kolizji z dnia 16 lutego 2013r. A. M. (1) (udział 51%) była współwłaścicielem samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wraz z (...) Bank S.A. we W. (udział 49%).

Pismem z dnia 14 czerwca 2013r. (...) Bank S.A. we W. wyraził zgodę na bezwarunkową wypłatę odszkodowania w związku z kolizją z dnia 16 lutego 2013r. na rzecz poszkodowanej A. M. (1).

W dniu 31 sierpnia 2015 r. A. M. (1) dokonała całkowitej spłaty udzielonego jej przez (...) Bank S.A. kredytu na zakup pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stając się jedynym właścicielem samochodu.

Dowód:

- **pismo z 14.06.2013 r. k. 44.**
- **pismo z 3.09.2015 r. k. 88,**
- **oświadczenie o zwrotnym przeniesieniu własności k. 89.**

Umową z dnia 13 czerwca 2016 r. (...) Bank S.A. przeniósł na A. M. (1) przysługującą mu z tytułu odszkodowania wierzytelność wobec (...) S.A. za szkodę komunikacyjną z dnia 16 lutego 2013 r. zaistniałą w samochodzie marki M. (...) o nr rej. (...).

Dowód:

- **umowa z 13.06.2016 r. wraz z pełnomocnictwami k. 106-108.**

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w przeważającej części.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowił przepis art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 822 k.c., Zgodnie z art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia (§1). Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (§4). Stosownie do art. 436 § 2 k.c., w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ich posiadacze mogą wzajemnie żądać naprawienia szkód na zasadach ogólnych.

W niniejszej sprawie niespornym pozostawało, że pozwany zawarł ze sprawcą kolizji z dnia 16 lutego 2013r. umowę ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Strony nie wiodły w

sprawie sporu co do tego, że wskazana umowa obowiązywała w dacie powstania szkody w pojeździe powódki. Pozwany nie kwestionował okoliczności, w jakich doszło do uszkodzenia pojazdu, ani też nie negował, że zaistnienie kolizji z dnia 16 lutego 2013 r. kreowało jego odpowiedzialność wobec powódki za majątkowe skutki tego zdarzenia.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył natomiast wysokości szkody i wiązał się z odmiennymi ustaleniami stron, co do wysokości koniecznych kosztów naprawy pojazdu należącego do powódki, jak też sposobu ustalenia wysokości szkody w sytuacji dokonania przez powódki częściowej naprawy pojazdu. Strona pozwana nadto wywodziła, że powódce z uwagi na fakt istnienia współwłasności spornego pojazdu (powódka (...) Bank S.A.) przysługuje jedynie legitymacja czynna w zakresie, w jakim jest ona współwłaścicielem samochodu.

Odnosząc się do ostatniego z zarzutów sąd uznał go za bezprzedmiotowy z uwagi na zawarcie przez powódkę umowy z dnia 13 czerwca 2016 r. przenoszącej na powódkę należną bankowi wierzytelność z tytułu odszkodowania za szkodę komunikacyjną z dnia 16 lutego 2013 r. powstałą w pojeździe marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

W dalszej kolejności wymaga podkreślenia, że podstawowe znaczenie dla ustalenia wysokości i zakresu szkody, jako okoliczności o charakterze specjalnym, miał w niniejszej sprawie dowód z pisemnej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego. W myśl art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron, co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. Zatem dowód tego rodzaju winien być przeprowadzony przez osobę wskazaną przez sąd w toku postępowania. Kwestii o charakterze specjalnym nie może natomiast rozstrzygnąć opinia prywatna sporządzona na zlecenie strony (kalkulacja wykonana w toku postępowania likwidacyjnego) poza postępowaniem sądowym. Pogląd taki wyrażany wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego znalazł swój wyraz między innymi w uzasadnieniu wyr. z dnia 12 kwietnia 2002 r. (I CKN 92/00, LEX nr 53932).

Podstawowe znaczenie dla ustalenia zakresu uszkodzeń powstałych w samochodzie marki M. (...) oraz kosztów ich usunięcia miał zatem w niniejszej sprawie dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej L. C.. Sąd po zapoznaniu się z przedmiotową opinią uznał, iż została ona sformułowana w sposób kompleksowy, jasny i precyzyjny, a konkluzje w niej zawarte zostały logicznie uzasadnione i powiązane z przedstawionym w opinii procesem rozumowania. Wnioski sformułowane przez tego biegłego były w ocenie sądu szczegółowe i spójne. Biegły sporządzając opinię oparł się na całokształcie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym oględzinach pojazdu. Swoje wnioski i spostrzeżenia umotywowował przekonująco i logicznie, a także poparł je bogatą dokumentacją fotograficzną. Dokonując ustaleń faktycznych sąd miał zatem baczenie na cały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym przy ustaleniu wysokości szkody w głównej mierze posiłkował się dowodem z opinii biegłego sądowego uwzględniając sporne stanowiska stron.

Ze sporządzonej przez biegłego sądowego opinii – z uwzględnieniem poprawionego wyliczenia przedłożonego na rozprawie w dniu 23 lutego 2018r. – wynika, że koszt naprawy pojazdu powódki przy użyciu części nowych oryginalnych i przyjęciu średnich obowiązujących na terenie S. stawek za prace naprawcze w nieautoryzowanych zakładach naprawczych – 122 zł za prace mechaniczne i blacharskie oraz kwotę 127 zł za prace lakiernicze – wyniósłby 4.474,94 zł. Biegły uwzględnił w tym zakresie zarzut strony pozwanej, co do błędnego przyjęcia w opinii głównej niewłaściwej części, tj. końcówki rury wydechowej o kodzie A. (...), co skutkowało zawyżeniem kosztów naprawy. Podkreślenia wymagało, że był to jedyny zarzut wywiedziony przez strony co do opinii biegłego sądowego, a przy tym, że po dokonaniu wyliczeń biegłego sądowego L. C. zgodnego z uwagami pozwanego, strony nie podniosły już żadnych zarzutów do uzupełniającej opinii biegłego. W związku z czym należało przyjąć, iż strony, w tym pozwany, zaakceptowały wywody biegłego.

Ze sporządzonej przez biegłego opinii wynikało jednoznacznie, że koszt naprawy pojazdu powódki przy użyciu części nowych oryginalnych i przyjęciu średnich obowiązujących na terenie S. stawek za prace naprawcze w dostatecznie dobrze wyposażonych zakładach naprawczych wyniósłby 4.474,94 zł. Należało także zważyć, że biegły poza zapoznaniem się z dokumentacją sprawy dokonał także oględzin uszkodzonego pojazdu. Na tej podstawie

stwierdził, że samochód został prowizorycznie częściowo naprawiony. Biegły wskazał, przy tym, że przeprowadzone prace nie doprowadziły pojazdu do stanu sprzed szkody.

W ocenie sądu spostrzeżenia biegłego dotyczące zakresu i jakości naprawy prowadziły do wniosku, iż prace te nie powinny wpłynąć na sposób ustalenia wysokości należnego powodowi odszkodowania. Zgodnie z art. 363 § 1 i 2 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. W konsekwencji obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje już z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał następnie naprawy rzeczy, ani nawet tego, czy w ogóle zamierza przywracać tą rzecz do stanu poprzedniego. Rozmiar szkody określa bowiem różnica między stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem jego majątku jaki istniałby, gdyby zdarzenie powodujące szkodę nie miało miejsca. Zgodnie z poglądem wyrażanym przez Sąd Najwyższy wysokość odszkodowania należy ustalać według przewidywanych kosztów naprawy i według cen z daty ich ustalania (por. wyrok z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88; wyrok z dnia 11 czerwca 2001 r., V CKN 266/2000).

Orzekając w niniejszym postępowaniu sąd miał przy tym baczenie na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w najnowszym orzecznictwie w uzasadnieniu do wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 r. (II CNP 41/17, LEX nr 2481973) a dotyczące stosowania art. 363 § 1 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c. Jakkolwiek obowiązek ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej polega na zapłacie odszkodowania, a więc na spełnieniu świadczenia pieniężnego (art. 822 § 1 k.c.), to jednak judykatura (por m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00, OSNC 2003, nr 1, poz. 15; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2006 r., III C2P 76/05, nie publ., uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2007 r., III CZP 150/06, OSNC 2007, nr 10, poz. 144) przyjmuje, że poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. bowiem jedynie w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji. Orzecznictwo zgodnie przy tym przyjmuje, że powstanie tego roszczenia, a tym samym zakres odszkodowania, nie zależą od tego, czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, nie publ. i z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273.00, nie publ., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2006 r., III CZP 76/05, nie publ.)

Stosowanie art. 822 § 1 w zw. art. 363 § 1 k.c. oznacza, że poszkodowany nie może jednak żądać zapłaty kosztów (hipotetycznej) restytucji w sytuacji, w której przywrócenie stanu poprzedniego byłoby niemożliwe albo też pociągało za sobą nadmierne trudności lub koszty (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00, OSNC 2003, nr 1, poz. 15; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2006 r., III CZP 76/05, niepubl.). Ocena, czy koszty restytucji są nadmierne, zależy od okoliczności sprawy. Na gruncie spraw dotyczących naprawy pojazdów mechanicznych ugruntowała się praktyka zakładająca, że koszt naprawy nie jest nadmierny dopóty, dopóki nie przewyższa wartości pojazdu sprzed wypadku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00, OSNC 2003, nr 1, poz. 15; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2006 r. III CZP 76/05, niepubl.).

W świetle powyższego zastosowanie wykładni art. 363 § 1 i art. 822 § 1 k.c. przyjętej w judykaturze w okolicznościach sprawy prowadzi w ocenie sądu do wniosku, że powodowi należało się odszkodowanie w wysokości odpowiadającej kosztom naprawy pojazdu, chociaż takiej naprawy nie dokonał, albo samochód naprawił jedynie prowizorycznie. Skoro bowiem na skutek przeprowadzonych prac naprawczy nie doszło do restytucji pojazdu do stanu poprzedniego należało stwierdzić, iż ani techniczne, ani estetyczne walory pojazdu nie zostały dotąd przywrócone. W tej sytuacji samochód pozostaje uszkodzony, albowiem jego stan techniczny różni się od tego, sprzed zaistnienia kolizji. Powódka zachowała zatem prawo do dochodzenia od strony pozwanej kosztów prawidłowej i pełnej naprawy. Dlatego pozwany

zakład ubezpieczeń pozostaje zobowiązany wobec poszkodowanej do świadczenia odszkodowawczego obejmującego całkowity koszt koniecznych prac zmierzających do przywrócenia jej pojazdu do stanu sprzed szkody. Co znaczące hipotetycznych kosztów naprawy ustalonych przez biegłego sądowego nie sposób uznać za nadmierne, w sytuacji, gdy nie przewyższają one wartości pojazdu sprzed wypadku.

Wartość kosztów naprawy pojazdu powódki odpowiadała kwocie 4.474,94 zł. W konsekwencji sąd uznał, że pozwane towarzystwo ubezpieczeń nadal pozostaje zobowiązane wobec powódki do świadczenia odszkodowawczego z tytułu uszczerbku wywołanego uszkodzeniem jej pojazdu w kwocie 2.421,57 zł (4.474,94 zł – 2.053,37 zł), odpowiadającej różnicy pomiędzy wyżej ustalonymi kosztami naprawy pojazdu, a dotychczas wypłaconą należnością (2.053,37 zł).

Powyższe zaś pozwoliło na konkluzję, że pozwany jest w dalszym ciągu zobowiązany wobec powódki do zapłaty kwoty 2.421,57 zł. Z uwagi na powyższe żądanie powódki podlegać powinno uwzględnieniu w tej części, o czym orzeczono w punkcie pierwszym. W pozostałym zaś zakresie podlegać powinno oddaleniu jako niewykazane, o czym orzeczono w punkcie drugim wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Orzekając w powyższym zakresie sąd miał na względzie unormowanie art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152), który stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W niniejszej sprawie powódka zgłosiła szkodę w dniu 13 maja 2013 r. Uwzględniając zatem wyżej wskazany 30 - dniowy termin oraz żądanie powódki, sąd zasądził odsetki od dnia 13 czerwca 2013r.

Orzekając w przedmiocie odsetek sąd miał zarazem na względzie, aktualne brzmienie art. 481 § 2 k.c., w brzmieniu po nowelizacji ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1830), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016 r. Dlatego też w zakresie odsetek sprzed daty 1 stycznia 2016 r. zasądzono odsetki ustawowe, zgodnie z poprzednim brzmieniem art. 481 § 2 k.c., wedle którego, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe, natomiast po tej dacie odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu sąd orzekł w punkcie trzecim wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 100 zd.2 k.p.c. zgodnie z którymi strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, przy czym do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się jego wynagrodzenie i wydatki jednego pełnomocnika procesowego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Sąd może jednak włożyć na jedna ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swojego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Zauważyć należało, że w rozpoznawanej sprawie powódka okazała się stroną wygrywającą sprawę w 95, 6 %, co dla rozliczenia kosztów dawało podstawę do uznania ją za wygrywającą w całości, a tym samym podstawę dla obciążenia pozwanego całością poniesionych przez stronę powodową kosztów postępowania. Przy uwzględnieniu także, iż rozszerzenie powództwa do kwoty 2.532,98 zł wynikało z treści opinii pisemnej biegłego i dołączonej kalkulacji naprawy, która została zweryfikowana na korzyść pozwanego t.j. ostatecznie na kwotę 4.474,94 zł. Na poniesione przez powódkę koszty składają się następujące kwoty: 100 zł (opłata od pozwu), 600 zł (wynagrodzenie adwokata w wysokości określonej na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu /t. j.: Dz. U. z 2013 r. Nr 461 ze zm./), kwota 210 zł (wykorzystana część zaliczki na wynagrodzenie biegłego) oraz kwota 17 zł uiszczona tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnikowi procesowemu pełnomocnictwa. Tym samym koszty te zamknęły się kwotą 927 zł, o czym orzeczono w punkcie trzecim wyroku.

W punkcie czwartym działając na podstawie art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2002 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) sąd zwrócił od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 390 zł jako nadpłaconą przez powódkę tytułem zaliczki na wynagrodzenie dla biegłego sądowego.

W punkcie piątym działając na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2002 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 27 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych. W myśl powołanego przepisu kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Pismem z dnia 6 listopada 2017r. powódka rozszerzyła powództwo o kwotę 532,98 zł, nie uiściła jednak wynikającej z tego opłaty uzupełniającej. Stąd też sąd obciążył stronę pozwaną, jako przegrywającą w całości obowiązkiem uiszczenia brakującej części opłaty od pozwu w wysokości 27 zł.

Mając na uwadze przedstawione rozważania orzeczono jak w sentencji wyroku.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 1574/15

Dnia 06 czerwca 2018r.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce,
2. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi powódki,
3. akta przedłożyć z wpływem lub za 28 dni.

SSR Anita Wolska